Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улици Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламации неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 223. Пятниця 4 (16) жовтня 1891. Рôкъ I.

Конференція въ Мілянѣ.

Коли перший разъ розôйшла ся вѣсть, що россійскій міністеръ справъ заграничныхъ выбирае ся за довшою вôдпусткою до Италіи для поратованя здоровля, рознеслась була и чутка, що та вôдпустка есть лишь вступомъ до димісіи п. Ґірса. То припущене лежало якъ на долони: Рівіера зъ своимъ воздухомъ и надморскимъ положенемъ, служить зъ давенъ-давна дуже добре здоровлю дімісіонованыхъ дипльоматôвъ, а папа удѣляе радо благословенія не то детронізованымъ королямъ, але и дипльоматамъ. Ну, правда, Ґірсъ православный, але мабуть и для него мае свое значѣне приповѣдка: „Бути въ Римѣ и папы не видѣти“. Коротко сказавши, нѣхто не припускавъ, що россійскій міністеръ дѣлъ заграничныхъ, выбираючись до Италіи для поратованя здоровля, скористае зъ сеи нагоды и вызыскае еи въ своихъ цѣляхъ дипльоматичныхъ.

Що зъѣздъ Ґірса зъ италіяньскимъ президентомъ кабінету Рудінімъ въ Мілянѣ, а вôдтакъ его гостина у короля на замку въ Монци не були лишь случайными доказомъ того хочь бы то и лишь оденъ фактъ, що до Монци покликано также и италіяньскихъ пословъ зъ Вѣдня и Парижа, Ніґру и Менабреа, а вôдтакъ ще и то, що Ґірсъ не залишивъ зробити візиту и румуньскому королеви Кароліеви въ Паллянци. Можна бы навѣть на вôдворотъ припускати, що Ґірсъ не скориставъ зъ нагоды свого урльопу та ще трошки пôдчасъ него забавивъ ся въ дипльоматію, але що выѣзджаючи въ цѣляхъ дипльоматичныхъ до Италіи, скориставъ зъ сеи нагоды, абы тутъ лишити ся опôсля на урльопѣ.

Ну, и зъѣздъ Ґірса зъ королемъ Гумбертомъ та его міністромъ Рудінімъ вôдбувъ ся. Ґірсъ приѣхавъ насамперéдъ до Міляно, куды привѣзъ его россійскій посолъ въ Римѣ, Вланґалі, котрый ѣздивъ за нимъ ажь до Венеціи, и мабуть обговоривъ зъ нимъ напередъ справу конференціи въ Мілянѣ. Конференція та, кажуть, тревала кôлька годинъ, а вôдтакъ поѣхавъ Ґірсъ до короля до Монци и бувъ у него на снѣданю. Що на той конференціи въ Міляно, а опôсля у короля въ Монци ураджено и о чôмъ тамъ говорено, доси навѣть италіяньски часописи не можуть подати нѣякои вѣсти. Але то рѣчь певна, що мусѣли порушувати ся важнй справы політичнй якъ вôдносины Италіи до Россіи, тридержавный союзъ, справы на Всходѣ, вôдносины Италіи до Франціи и т. д. На то здаесь вказувати хочь бы той лишь фактъ, що до Міляно и Монцы покликано пословъ зъ Вѣдня и Парижа, щобы они були свѣдками того, що тамъ говорило ся, и щобы они, на случай потребы, могли дати якй поясненя правительствамъ въ Парижи и Вѣдни. Ходило очевидно зъ однои стороны о то, абы не стягнути на себе пôдозрѣня, що робить ся щось противъ тридержавного союза, головно же противъ Австро-Угорщины, зъ другои зновъ стороны, що може хоче ся вôдклонити Россію вôдъ еи звязи зъ Францією. Всѣ обставины вказують отже на то, що конференціи въ Мілянѣ и Монци не були безъ великого значѣня.

А мусимо тутъ згадати ще про одну поголоску, яка рознеслась була при нагодѣ приѣзду Ґірса до Италіи. Ото говорено, що маркізъ Рудіні розпочавъ переговоры зъ Вѣднемъ и Берлиномъ, абы дôстати вôдъ тамошныхъ правительствъ позволене показати Ґірсови змѣстъ угоды трохъ союзныхъ державъ и переконати его, що въ нѣй нема нѣчого такого, що грозило бы Россіи, и що она зроблена лишь въ той цѣли, щобы удержати спокôй и спôльно боронити ся вôдъ якогось напастника, а не зачѣпати нѣкого отже и Россію. Якъ звѣстно, дотычна угода мѣстить въ собѣ постанову, що она мае ся держати въ тайнѣ и лишь на случай потребы, колибъ Россія хотѣла зачѣпно выступити, мае ся дати цареви довѣрочне остережене. Зъ сеи постановы выходить вже, що ся угода не могла бути предметомъ конференціи зъ Ґірсомъ, але все таки справы тридержавного союза могла бути на той конференціи порушенй.

Отже якъ сказано вѣсти о конференціи Ґірса зъ Рудінімъ и кор. Гумбертомъ суть дуже скупй, хочь безперечно суть немалои ваги, и ажь теперь зачинають ґазеты де що о нѣй добувати. Такъ доносять зъ Риму до парискои Temps, що на конференціи зъ Ґірсомъ обговорювавъ ся лишь проектъ якоись угоды торговельнои зъ Россією, до чого дала починъ сама Россія. Петербурске „Нов. Время“ доказуе зновь, що предметомъ нарадъ межи Ґірсомъ а Рудінімъ були выключно лишь вôдносины Италіи до Россіи, а не заходы щобы довести до якогось зближеня Франціи, Италіи або Нѣмеччины до Россіи. Становище Россіи вымагае того, щобы Италія довѣдалась зъ уповажненои стороны, длячого не годить ся зъ політикою Италіи. Россія бажае удержувати дружнй вôдносины зъ Італією. Особливо важне есть, щобы Италія довѣдалась о правдивôмъ характерѣ справы тѣснинъ морскихъ, а скоро Италія довѣдаесь правды, то добрй вôдносины Италіи до Россіи не будуть вже выставленй на злй впливы.

Для Россіи есть такожъ важне знати, яке „становище займе Италія въ случаю завсѣгды можливыхъ якихсь подѣй въ Болгаріи“. Хочь нема доказу на то, чи ся точка обговорювалась въ Мілянѣ и Монци, то можна зъ цѣлою певностію сказати, що еи тамъ не полишено. Становище Италіи въ справѣ болгарской есть для Россіи зъ давенъ-давна

6

Въ зимовый вечѣръ.

НОВЕЛЯ

ЕЛИЗЫ ОЖЕШКОВОИ.

(Дальше.)

— Цѣкаво, чи выдержить той шибеникъ? воркнувъ боднарь.

— Овва! и якъ выдержить! — впевнявъ Олекса. — Ще потôмъ у ланцухахъ на край свѣта пôйде, а якъ прийде тамъ, де ему прикажуть, то вôдъ рана до ночи буде пôдъ землею молотомъ бити або тачки тягнути.

— Ой, бѣдный же вôнъ, таки бѣдный! — зôтхнула Оленка и притиснула сильнѣйше до грудей дитину, котру мала на рукахъ.

— Ой, на що ему було на сей свѣтъ приходити? На що его Панъ Богъ найвысшій присылавъ на сей свѣтъ? — зôтхала Настуся.

— Я бы мабуть не выдержала.... взяла бы-мъ тай утопила ся — говорила Ганнуся.

Знадъ судинъ, котрй мыла, Кристина выпрямила ся, рамена зложила у грудей и высока, сильна, гарна дивила ся темными очима на огонь. Краснй еи уста корчили ся трохи, а темнй брови зсунули ся. Коли всѣ замовкли, обôзвала ся глубокимъ басовымъ гоголомъ:

— А таки й того колись мати на рукахъ своихъ носила и колысала....

Гôсть звернувъ ся назадъ до неи. Довго дививъ ся на ню, ажь нахиливъ ся майже до самого еи лиця и грубымъ, свистаючимъ шепотомъ вымовивъ:

— Пильнуйте вы добре свого сынка, ой добре свого Ивася пильнуйте, щобы вôнъ нѣколи не бувъ такъ нещасливымъ.

Жѣнка вôдхилила голову зъ задивомъ и трохи зъ перестрахомъ, але гôсть звернувъ ся скоро въ иншу сторону комнаты, въ тую сторону, де пôдъ стѣною за столомъ сидѣвъ господарь хаты. Микула мовчавъ дотеперь; его звычаемъ мабуть було, що всѣмъ впередъ позволявъ говорити, а потôмъ по думцѣ своѣй рѣшавъ и кôнчивъ спôръ або розправу. Руку зъ люлькою задержавъ у воздусѣ и помалу, спокôйно промовивъ:

— Справедливо. Надъ такимъ и Панъ Бôгъ найвысшій не казавъ милосердити ся. Справедливо. Вже намъ тй коноводы, рабôвники, хвалшôвники и инші шибеники досыть надоѣли. Чи то невиннй люде на то гарують, щобы они ихъ добромъ, а борони Боже, и кровью кормили ся и поѣли? Невинныхъ людей треба боронити и забеспечувати вôдъ усякои кривды, а щобы за такй тяжкй грѣхи нѣякои кары не було, то не може бути, нѣякъ не може. Годѣ!

Прихожій вдивлювавъ ся въ говорячого и слôвъ его слухавъ зъ такимъ напруженемъ, такъ жадно, що ажь уста его отворили ся, а черты сцѣпенѣли; лише повѣки надъ неподвижными очима скоро-скоро моргали. Старый замовкъ, а вôнъ ще кôлька секундъ дививъ ся, слухавъ, мовь бы ждавъ ще на якесь невымовлене слово. Вкôнци костисте его лице запаленѣло, а очи блыснули пристрастью. Махнувъ рукою.

— Годѣ! — повторивъ и засмѣявъ ся коротко, остро. — Добре вамъ, пане господарю, говорити: годѣ. Але чи тому, кого якъ дикого звѣра по свѣтѣ гонять, щобы дôгнавши збити на квасне ябко, а потôмъ загнати до каторги, годѣ чи не годѣ? се вже вôнъ лише въ своѣй души знае та проклинае свѣтъ, людей и день, коли народивъ ся. Кождого чоловѣка може спôткати нещасте и жадна мати не знае, кого тамъ.... на рукахъ своихъ колыше....

Вôнъ глянувъ мимолетно на Кристину и на Оленку, захлиснувъ ся, голосно ликнувъ слину и замовкъ.

— Кождого може стрѣнути нещасте, — спокôйно и помалу обôзвавъ ся Микула — але такій уже найгôршій, котрый другого чоловѣка забивае....

дуже недогодне, бо якъ звѣстно, Италія ишла въ сей справѣ завсѣгды дальше противъ Россіи, якъ всѣ другій прихильній Болгаріи державы.

Характеристичне наконець для конференціи Гірса зъ Рудінімъ єсть, що вѣденьскій Fremdenblatt обговорюючи єго, витає сей зъѣздъ зъ вдоволенемъ, яко очевидно потѣшаючій объявъ, подобный до зъѣздôвъ въ Берлинѣ и Вѣдни и яко кождый иншій объявъ мирного настрою. Въ интересѣ тридержавного союза и кождого изъ союзникôвъ єсть, довести до результатôвъ, що верховодячимъ особамъ въ Италіи, россійскій прихильники мира, для котрого удерженя союзъ утворено, можуть бути лишь на руку.

Ото и все, що доси о місіи Гірса въ Италіи звѣстно, зъ часомъ дôйде може больше до публичнои вѣдомости.

Рада державна.

Комісія буджетова ухвалила, що дебата надъ буджетомъ въ повнôй палатѣ має розпочати ся вôдъ етату міністерства справъ внутрѣшныхъ. Зъ того етату мають бути титулы: „безпечность публична“, „будова дорôгъ“, и „будовы водній“ передискутованій насамперѣдъ въ комісіи буджетовôй, подобно якъ и цѣлый етатъ міністерства просвѣты. Комісія буджетова приняла пôдъ выразнымъ застереженемъ, що не хоче симъ на будучность творити нѣякого прецеденсу, звѣстній въ засадѣ ухваленій внесеня о скороченю дебаты буджетовои и ухвалила вже всѣ точки, котрій мають передискувати ся насамперѣдъ въ комісіи. Для роздѣлôвъ буджету, котрій впростъ прийдуть пôдъ нараду палаты, має палата на внесене комісіи буджетовои установити окремыхъ референтôвъ. Тій внесеня прийдуть нинѣ на порядокъ дневный повного засѣданя яко внесене нагляче.

Велику сензацію выкликала въ кругахъ парляментарныхъ афера антисемітского посла Шнайдера. Кажуть, що вôнъ на послѣднôмъ засѣданю палаты скориставъ зъ неприсутности многихъ послôвъ зъ правицѣ и передъ голосованемъ надъ выборомъ члена комісіи для культуры вина поперечеркувавъ безъ уповажненя назвище пос. Гібнера, котре тій послы написали на карткахъ лежачихъ передъ ними на лавкахъ, а вписавъ замѣстъ того назвище антисеміта Міта. Послы вернувши, вкидали картки не оглядаючи ихъ близше до урны, и въ наслѣдокъ того достався Мітъ ажь 70 голосôвъ. Справа ся має ся обговорювати на нинѣшнôмъ повнôмъ засѣданю Палаты послôвъ.

Переглядъ политичный.

Є. Вел. Цѣсарь має въ першихъ дняхъ падолиста приѣхати до Ґеделі, а зъ вôдси поѣде до Пешту, де перебуде до конця грудня. Пôдчасъ обрадъ спôльныхъ делеґацій и на вѣнчане доньки Вел. кн. Тосканы, приѣде Є. Вел. Цѣсарь до Вѣдня.

Парискій Siècle доказує, що президентъ міністрôвъ Фрейсіне доповнивъ реорґанізацію арміи и взагалѣ средства обороны народнои войсковою конвенцією зъ Россією. Застереженій въ конвенціи условія обмежають ся лишь выключно на выпадокъ зачѣпнои войны нѣмецкои противъ Франціи або Россіи. Форму конвенціи войсковои выбрано длятого, що єи не треба пôддавати ратифікаціи парляментарнôй, отже можна уникнути явнои діскусіи надъ тымъ предметомъ, наколи трактатъ союза мусѣвъ бы бути оговорюваный и затверджены̆й черезъ парляментъ. Кажуть, що въ поинформованыхъ кругахъ въ Парижи нѣхто мабуть не сумнѣває ся о правдивости того донесеня. Показує ся отже, що вѣсти п. Бльовіца въ Times-ѣ и п. Валофрая въ Figar-ѣ опирали ся мабуть на добрыхъ жерелахъ, та що маємо, здаєсь, до дѣла зъ доконанымъ фактомъ не лишь зближеня але навѣть союза мѣжь Франціею а Россією. Зъ тои причины заслугують на увагу дальшій ревеляціи Бльовіца въ однôмъ зъ послѣдныхъ чиселъ Times-a. Бльовіцъ доказує, що трактатъ той уже уложеный, а лишь ще не пôдписаный. Артикулъ 8 того трактату вôддає воли президента републики евентуальность оголосити змѣстъ угоды публично. Передъ остаточнымъ пôдписанемъ кабінетъ має порозумѣти ся зъ проводниками парляментарнои бôльшости, але въ парляментѣ не буде зовсѣмъ говоритись о союзѣ. Дотеперь змѣстъ и условія трактату вѣдомій лишь президентови Карнотови, міністрамъ Фрейсінетови и Ріботови, а также французскому амбасадорови въ Петербурзѣ, Монтебеллькови. Бльовіцъ приготовленый навѣть на урядовій запереченя въ тôй справѣ, та дивує ся, що сего ще доси не зроблено, бо тайна має бути такъ точно захована, що оба правительства застерегли собѣ право офіціяльного выступленя противъ всякои недискреціи.

Зъ Бѣлграду наспѣла вѣсть, що въ Ягодинѣ вôдбула ся конференція делеґатôвъ товариствъ, пропаґуючихъ гадку балканьского сполученя. На той конференціи выбрано сталый выдѣлъ для веденя безнастанной пропаґанды тои гадки.

Нью-йоркскій Herald доносить, що въ Монтевідео, столици републики Ураґвай въ полудневôй Америцѣ, стрѣляли ворохобники на переходячій попри дôмъ клюбовый баталіонъ войска и ранили трохъ офіцирôвъ; тогди дало и войско огня и убило 53 ворохобникôвъ а богато ранило. Прочій розбѣхлись по селахъ и потворили вôддѣлы ворохобничій. Правительство каже, що причиною ворохобнѣ були священики и хоче потягнути ихъ до вôдвѣчальности.

Новинки.

— **Загальній зборы руского „Товариства педаґоґічного“** вôдбудуть ся у Львовѣ дня 2 падолиста сего року.

— **Въ справѣ „Михайловои преміи“** въ квотѣ 500 зр., вложенои въ касѣ тов. „Просвѣта“ а призначенои на нагороду за оріґінальну драму або траґедію, выбрано комітетъ въ дра Ом. Огоновского, яко головы товариства, дра Ст. Стоцкого, професора університету въ Черновцяхъ, В. Б. Антоновича професора університету въ Кієвѣ, Олександра Кониського писателя въ Кієвѣ, Анатоля Вахнянина професора ґімназіи у Львовѣ и Григорія Цеглиньского директора рускихъ клясъ ґімназіяльныхъ въ Перемышли. Присланій три драмы передано до рецензіи дру Ом. Огоновскому.

— **Рускопародный театръ** пôдъ дирекцією п. Биберовича прибувъ до Коломыи, де не загощавъ вже вôдъ 5 лѣтъ и давъ тамъ зъ добрымъ успѣхомъ доси: „Хто виненъ?“ Карпенка Карого, „Мікадо“, „Дай серцю волю заведе въ неволю“ и „Павло Полуботокъ“ Іосифа Барвѣньского.

— **Въ Читальни въ Гарбузовѣ** вôдбудуть ся дня 25 жовтня вечерницѣ. Проґрама тыхъ вечерниць обнимає 12 точокъ, мѣжь тыми вступне слово о. Ф. Тарнавского зъ Ясеня, 4 деклямаціи, и 7 точокъ спѣвôвъ хоральныхъ и сольовыхъ. По вечерку буде спôльна вечера и забава зъ танцями. Вступъ на вечерницѣ выносить всего 25 кр.

— **Подяка.** Вôдъ п. Василя Ротка въ Малястова одержуємо слѣдуюче письмо, зъ прошенемъ о помѣщене: „Яко голова товариства економічно-просвѣтного „Зоря“ зъ Малястовѣ складаю сердечну подяку нашому почестному и спомагаючому членови п. Амврозієви Шкирпанови, докторови медицины, за щедрый даръ 5 зр. жертвованій для нашого товариства. Заразомъ заявляю, що даръ той мы зъ вдячностію втягнули въ книгу касову.

— **Стіпендіи.** Краєвый Выдѣлъ розписавъ конкурсъ на двѣ вакуючій стіпендіи зъ фондаціи Товариства взаимнои помочи офіціялістôвъ приватныхъ имени Завадского о рочныхъ 80 зр. Убѣгати ся можуть ученики публичныхъ шкôлъ, сыны офіціялістôвъ приватныхъ. Першеньство мають сыны членôвъ Товариства взаимнои помочи приватныхъ офіціялістôвъ, особливожь сироты.

— Найгоршій, найгоршій, — повторивъ — а знаєте вы, пане господарю, що найгоршій неразъ небогато, ой, и якъ небогато рôзнить ся вôдъ найлѣпшого.... и якъ бы не якій выпадокъ, або якій.... причины, котрыхъ усѣхъ и перечислити трудно, то може бы той найгоршій бувъ найлѣпшимъ.

Въ горлѣ єму засхнуло. Широкими кроками пôдôйшовъ до стола, наповнивъ чарку горѣвкою, выпивъ єи однымъ душкомъ и вернувъ до комина.

— Годѣ! — зачавъ знову, все звернений до старого Микулы, — добре вамъ казати: годѣ! А чи вы знаєте, якимъ способомъ першій разъ упавъ въ бѣду той Бонкъ, котрого теперь переслѣдують якъ дикого звѣра, щобы єго збити на квасне яблко? Може першій разъ попавъ вôнъ у бѣду за таку дурницю, що и плюнути не було на що, а бѣда того трясе, хто на нѣй ѣде.... Ой, пане господарю, якъ трясе! такъ, що часомъ у чоловѣка выверне душу пôдшевкою до горы! Кожда душа людска має пôдшевку, лишь у одного выйде она на верхъ, а у другого не выйде.... отъ що!

Знову пôдôйшовъ до стола, але вже не пивъ горѣвки. Мимоволѣ простягнувъ руку до фляшки, але не дôткнувъ єи и знову вернувъ до комина. Нôздря єго надували ся и рушали ся, бровы то пôдносили ся то опадали. Вдача нагальна, зухвала, недовѣрчива трыскала єму зъ очей понурымъ огнемъ, пôдносила груди скорымъ вôддыхомъ. Однакожь смѣявъ ся, стоячи знову передъ комином.

— Годѣ! — повторивъ ще такъ, якъ бы се слово старця застрягло въ нѣмъ ятристымъ вôстремъ. — Кобы то тымъ усѣмъ чортамъ, що людску душу термосять, кождый мôгъ сказати: годѣ! и кобы они вôдъ того одного слова такъ и втѣкали! У одного тій чорты сплять, а у другôмъ будять ся и ведуть єго на погубу. А чи вы думаєте, пане господарю, що якъ чорты людску душу ведуть на погубу, то єй хто поможе, спасти ся вôдъ нихъ? Ха-ха-ха-ха! Стебла нѣхто не подасть, щобы чоловѣкъ мôгъ єго вчепити ся и вылѣзти зъ ямы. Коли чоловѣкъ поховзне ся и якъ безрога впаде у гнôй, чи єсть хто такій на свѣтѣ, щобы змилувавъ ся и вывѣвъ єго на сухе поле? Го-го! нѣхто и не огляне ся, а якъ и огляне ся, то на то лише, щобы ногою копнути. Часомъ и самому смородъ остогидне... захоче вôдъ него утечи — де тамъ! не дадуть! Гудзь! Якъ хорты лиса — такъ гонять, ажь догонять, назадъ заженўть у смородъ и термосять, мучать, поки знову не зачне до крови кусати! А що має робити? Коли война, то война! Коли пропадати, то вже впередъ добре наѣвши ся и напивши ся; а хочь бы и чужій лобъ розтрѣскати, то що? И такъ погуба, и сякъ погуба... Нехай же бодай вороги попамятають... А хто ворогомъ? Цѣлый свѣтъ ворогомъ, коли нѣхто анѣ не думає ратувати... а кождый бажає погубити чоловѣка.

Знову пôдôйшовъ до стола, але вже зъ заложными руками и трохи напередъ похиленый, глянувъ Микулѣ въ лице. Старый вже вôдъ колькохъ хвиль цѣлу горѣшну часть свого могучого тѣла похиливъ напередъ и дививъ ся на свого гостя такимъ проймаючимъ окомъ, що ажь рука єго зъ люлькою опала на лаву. Теперь они въ-перше довго переглянули ся, а голосъ гостя урвавъ ся, якъ струна. Вôнъ вôдвернувъ ся, ставнувъ знову передъ комином, але нôздря єго перестали рушати ся и значно тихше, якъ передъ тымъ зачавъ говорити.

Чи-жь то кождый вôдразу влѣтає вже у глубоку яму? Не кождый. Може и той Бонкъ не вôдразу забивавъ людей. Отъ цѣкаво, яка то була исторія? Де вôнъ уродивъ ся и въ якôмъ то мѣсяци мати єго на рукахъ своихъ носила та колысала? *Мусить* вôнъ тогди ще не бувъ розбôйникомъ, *мусить* вôнъ по якôйсь драбинѣ сходивъ, поки зôйшовъ ажь тамъ, звôдки вже анѣ Богъ, анѣ чортъ єго не вытягне. Не знаю, що вôнъ таке зробивъ, задля кимъ проливъ кровъ людску, але кажуть, якъ проливъ, то самъ собѣ налякавъ ся, утѣкъ зъ тюрмы и пôшовъ до *хвабрики* працювати. Чи дали спокôйно працювати?... Не дали.

...одания вносити треба черезъ руки своихъ заведень на...ковыхъ въ краєвый Выдѣлъ до 15 падолиста. Залучити треба метрику, послѣдне свѣдоцтво школьне и доказъ, що суть сынами приватныхъ офіціялістôвъ або членôвъ Товариства взаимнои помочи приватныхъ офіціялістôвъ.

— **Обкрадене церкви.** Зъ недѣлѣ на понедѣлокъ обкрали якісь злодѣѣ церкву въ Стрыю, приставивши собѣ въ ночи драбину до вôкна. Забрали два срѣбни лѣхтарѣ и кôлька риньскихъ зô скарбоны.

Спростоване. Въ вчерашнôмъ фейлетонѣ „Середно-европейскій часъ" 3, (Конецъ) найшла на другôй сторонѣ разяча похибка, котру Вп. читателѣ зволятъ ласкаво справити. Въ третôмъ стовпци, въ четвертôмъ рядку зъ долины де сказано: „наконецъ пята полоса"..., повинно бути: „наконецъ *осьма* полоса".... Въ першôмъ рядку зъ долины въ тôмъ самôмъ стовпци пропущено знову кôлька слôвъ и по словахъ: „о чотири пôзнѣйше якъ"..., повинно ще бути: „Intercolonial, а о вôсѣмъ пôзнѣйше якъ"... Просимо проте нашихъ Вп. Читателѣвъ, щобы зволили сю похибку собѣ поправити, а на други поменши, якû иногди лучають ся, а якихъ нѣяка щоденна часопись устерегчи ся не може, були вырозумѣли.

Всячина.

— **Найбôльше мѣсто на свѣтѣ.** Що Лондонъ, столиця Анґліи, єсть найбôльшимъ мѣстомъ на свѣтѣ, о тôмъ знає богато людей, але въ якою силою то мѣсто росте чимъ разъ бôльше и якъ та его величина въ нѣмъ проявляєсь, о тôмъ мало хто що знає. Лондонъ має нинѣ 4 и пôвъ міліона людей, отже мало що менше якъ цѣлый нашъ край. Подумайтежь собѣ теперь таке мѣсце, що довге и широке на бôльше якъ двѣ милѣ, значить ся займає бôльше якъ 4 квадратовыхъ миль, а на нѣмъ пôвпята міліона людей, то и будете мати величину Лондону. То не абы яке мѣсто, коли треба въ нѣмъ ѣхати двѣ милѣ вздовжь и впоперекъ, абы переѣхати зъ одного кôнця на другій. Кôлькожъ тамъ мусить бути домôвъ! Теперь має оно 800 тысячѣвъ, але мѣсто будує ся такъ скоро, що єму що мѣсяця прибуває ще тысячь новыхъ домôвъ. Анґлійска столиця або „Тавнъ" (мѣсто), якъ єи коротко называє Лондонець, достає отже що року 12.000 домôвъ. Коли Лондонъ буде такъ и дальше будувати ся, то за сто лѣтъ, отже въ 1991 р. буде мати якихъ 2 міліоны домôвъ. Вже нинѣ людемъ, що мешкають въ серединѣ мѣста, въ такъ званôй „Сіті", трудно выдобути ся поза мѣсто, бо мѣркуйте: ити а хочь бы и ѣхати милю або пôвтора за мѣсто лишь длятого, абы тамъ вôддыхнути свѣжимъ воздухомъ, то не для кождого легко. А въ тôй „Сіті" жиє якихъ 70 тысячѣвъ людей якъ въ клѣтцѣ и платять около 840 міліонôвъ зр. податкôвъ доходовыхъ!

Лондонъ посуваєсь скорымъ крокомъ чимъ разъ дальше напередъ, а де лишь стане, тамъ щезає и слѣдъ зъ зеленыхъ лѣсôвъ, пахучихъ сѣножатей и урожайныхъ пôль; дôмъ стає коло дому, фабрика коло фабрики, зъ фабрикъ пôдносять ся высочезнû дымарѣ, що душачимъ дымомъ вкрывають цѣле мѣсто. За мѣстомъ посуваєсь и та густа мрака, яка буває лишь въ Лондонѣ, а о котрôй може хиба лишь той мати поняте, хто єи видѣвъ. Коли она залягне мѣсто, то настає въ нѣмъ правдива египетска темнота. Лондонець каже тогди: Така густа мрака, що „ходишь въ нѣй якъ въ журѣ" або: що „можешь єи рукою зловити", що „чоловѣкъ чоловѣка не видить". И справдѣ не видить, коли въ часѣ тои мраки буває найбôльше крадежей и найбôльше розбоѣвъ. Въ часѣ тои мраки горить въ мѣстѣ ґазъ цѣлыми днями, въ комунікаціи настає перерва, возы не ѣздять а на зелѣзницяхъ чути заедно выстрѣлъ за выстрѣломъ, то знаки абы люде стерегли ся, бо поѣздъ надходить. Мрака и дымъ то найбôльшû вороги Лондонцѣвъ. А якій тамъ мусить бути дымъ, можна спôзнати зъ того, коли зважить ся, що Лондонъ потребує лишь на самъ ґазъ рôчно 2 и пôвъ міліона бочокъ вугля а кожда бочка по тысячь кільоґрамôвъ.

Величину Лондону найлѣпше пôзнати по его потребахъ. На выживлене мѣста потреба рôчно 4 міліоны свиней, телятъ и овець, девять міліонôвъ штукъ дробу, 800 тысячѣвъ волôвъ и 131 тысячѣвъ бочокъ рыбъ. До того выпивають Лондонцѣ на рôкъ 180 міліонôвъ літрôвъ пива, 31 мил. літрôвъ вина и 18 міліонôвъ літрôвъ горѣвки. За 9 мѣсяцѣвъ привезено до Лондону 10 міліонôвъ сотнарôвъ муки, 43 и пôвъ міл. сотн. пшеницѣ, 12 міл. сотн. ячменю, 2 и пôвъ міл. сотнарôвъ солонины, пôвтора міліона сотнарôвъ масла, 140 и пôвъ міл. фунтôвъ гербаты и 16 и пôвъ міл. сотнарôвъ цукру. Для перевозу людей въ Лондонѣ єсть богато зелѣзниць, котрыми рôчно ѣздить 200 міл. людей, трамваями ѣздить рôчно около 150 міл. Два найбôльшû товариства омнібусовû перевозять рôчно 120 до 130 міл. особъ. Крôмъ того має ще Лондонъ 11 тысячѣвъ триста фіякрôвъ, котрыми ѣздить рôчно около 30 міліонôвъ людей. Що лондоньскій портъ єсть найбôльшій на цѣлôмъ свѣтѣ, мало хто навѣть зъ самыхъ Лондонцѣвъ знає. За саме мыто платить ся въ портѣ 120 міл. зр. рôчно; до порту заплыває рôчно 10 тысячѣвъ кораблѣвъ, що привозять товаръ въ вартости звышь пôвтора міліарда зр. Чотири лондоньскû товариства корабельнû обертають капіталомъ 240 міл. зр.

Мимо своеи величины, мимо дыму и мраки єсть Лондонъ все таки одно изъ найздоровѣйшихъ мѣстъ въ свѣтѣ. Въ Берлинѣ умирає на тысячу людей 22, въ Парижи 22, въ Ню-Йорку 26, а въ Лондонѣ лишь 17, але за то выдає Лондонъ и 54 міл. зр. рôчно на будову каналôвъ, що вôдпроваджують зъ мѣста всю нечистоту до рѣки Тамизы а та несе єи въ недалеке море. И на забаву не забуває Лондонъ; досыть лишь згадати, що тамъ єсть 40 театрôвъ и 30 т. зв. тінґель-танґлѣвъ. Кôлько въ Лондонѣ всѣлякихъ склепôвъ, крамôвъ, складôвъ, маґазинôвъ, фабрикъ и т. д., на то тутъ за мало мѣсця, щобы ихъ всѣхъ перечислити.

Але попри найбôльше богацтво въ Лондонѣ єсть и найбôльша нужда. Справедливо сказавъ оденъ знатокъ анґлійскои столицѣ, що тутъ що пятый чоловѣкъ кôнчить жите або въ шпитали, або въ заведеню для божевôльныхъ або въ домѣ убогихъ. Жебракôвъ тутъ безъ лѣку особливо дѣтей и недолѣткôвъ, котрыхъ старшû жебраки высылають особливо пôдъ вечеръ на мѣсто и строго ихъ карають, коли они мало грошей принесуть до дому. Зъ жебрацтва выробилось тутъ формальне ремесло а зъ нимъ и крадѣжь дѣтей, та умысне ихъ калѣчене. Кôлько въ Лондонѣ буває крадежей, вломôвъ, розбоѣвъ и убійствъ, годѣ и згадувати, бо того не списавъ бы, якъ то кажуть, и на воловôй шкôрѣ; досыть хиба сказати, що злодѣѣ мають тутъ навѣть свои школы, де учать ся красти. Въ великôмъ мѣстѣ, бачите, иде все на великû розмѣры.

Оповѣщене.

Дня 5 н. ст. падолиста, въ четверъ, вôдбудуть ся въ Стрыю въ сали „Руского касина" Загальнû зборы „Пôдгôрскои Рады". На порядку дневнôмъ будуть розважуватись слѣдуючû справы: 1. Справа политичнои орґанізаціи и способъ єи переведеня. Референтъ — о. Вас. Давидякъ зъ Тухлѣ. — 2. Справа реформы закона громадского. Референтъ — дръ Евг. Олесницкій. — 3. Справа реформы спадкового поступованя. Референтъ — дръ Евг. Олесницкій. — 4 Внесеня членôвъ. — Справы отсѣ, маючû прийти на порядокъ дневный загальныхъ зборôвъ „Пôдгôрскои Рады", суть такъ важными и повиннû самû собою такъ дуже лежати на серци кождого Русина, що злишнымъ выдаєсь намъ заохочувати Вп. Членôвъ до якъ найчисленнѣйшои участи. Кому лишь дорога справа нашого народу, нехай впише ся въ члены „Пôдгôрскои Рады" и прибуде дня 5 н. ст. падолиста до Стрыя, порадитись надъ его незавидною долею.

Вôдъ выдѣлу „Пôдгôрскои Рады" въ Стрыю дня 12 н. ст. жовтня 1891.

Сав. Теодоровичъ, голова.

Ол. Бобикевичъ, секретарь.

Телеграмы.

Вѣдень 15 жовтня. Pol. Corr. доносить, що австро-угорска ескадра, котра теперь вôдбуває вправы на далматиньскихъ водахъ, выѣде ще сего мѣсяця на грецкû воды и перебуде довшій часъ въ Піреѣ.

Копенгаґа 15 жовтня. Грецкій кн. Юрій и кн. Николай выѣхали до Берлина.

Дрездно 15 жовтня. До саского сойму выбрано: 12 консерватистôвъ, 6 народовцѣвъ, 4 поступовцѣвъ и 7 соціялістôвъ. Соціялісты здобули три мандаты а консерватисты лишились при давнôмъ станѣ.

Берлинъ 15 жовтня. Post доносить, що въ добре поинформованыхъ кругахъ берлиньскихъ уважають приѣздъ румуньского короля за певный, але обовязуючои умовы ще не зроблено.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Крехову̂цкій

Зловили и знову у сморôдъ загнали... Знову утѣкъ, а утѣкаючи, якъ єму хто на дорозѣ станувъ, — може и другій разъ, чи я знаю? — проливъ людску кровъ... Але потôмъ, кажуть, у *хвабрицѣ* два лѣта пересидѣвъ знову спокôйно... Вже може дуже налякавъ ся себе самого и тои кары, що ждала на него.. Та чи хто довѣдувавъ ся, що вôнъ тамъ собѣ думавъ и замѣрявъ?... Чортъ хиба навѣдувавъ ся до него... а бôльше нѣхто...

Дотеперь усѣ мовчки слухали зъ задивомъ и цѣкавостью его бесѣды, котра зразу була пристрастна и зухвала, а потôмъ що разъ бôльше ставала жалôбна. Але Олекса вже не могъ довше мовчати.

— Ей-ей, пане, — скликнувъ — щось вы надто бороните розбôйникôвъ!

Гôсть выпростувавъ ся знову и молодому хлопови заглянувъ у самû очи.

— Ой-ой! — вôдповѣвъ зъ кпинами въ голосѣ и похитавъ головою — влѣзъ у теплый кожухъ и вдоволеный, що єму добре! А надъ такимъ, зъ котрого шкôру заразъ зôдруть, не треба вже мати жадного милосердя?

Старый Микула вôднявъ люльку вôдъ устъ, зсунувъ буйнû брови и твердо, коротко, суворо вымовивъ:

— Не треба.

Здавало ся, що двома тыми словами кинувъ гостеви въ лице, и що вôнъ почувъ ихъ ударъ, такъ скоро звернувъ ся цѣлымъ тѣломъ до старого и зъ тихимъ смѣхомъ, ступивши кôлька крокôвъ, усѣвъ биля него.

Въ тôй хвили дверѣ комнаты знову скрипнули, вôйшло кôлька особъ и при коминѣ зачала ся розмова. Але гôсть — якъ здавало ся — не спостерѣгъ зовсѣмъ того, усѣвъ на стôльци коло господаря, звернувъ ся до комнаты широкими плечима, зъ котрыхъ худû лопатки сторчали зпôдъ сурдута и оперши сь лôктемъ широко на столѣ, нахиливъ свое лице до лиця старого. Близько нихъ не було нѣкого. Оленка зъ дитиною, котра збудила ся и заплакала, усѣла пôдъ противлежною стѣною. Олекса голосно передъ вѣвъ у розмовѣ при коминѣ, боднарь у противнôмъ кутѣ довгого стола робивъ щось ножемъ около зуба бороны. Лише стара Настуся, въ беззубыхъ устахъ котрои незамѣтно для всѣхъ щезло зо три чарки горѣвки, всунула ся скоро майже пôдъ рамя гостя и зъ цѣкавостью наставила до него ухо. И небавомъ почула пôвголосомъ вымовленû слова:

— Пане господарю, а що чувати зъ вашимъ Ивасемъ?

— Зъ якимъ Ивасемъ? — остро спытавъ старый.

— А зъ третымъ вашимъ сыномъ... Двохъ єсть тутъ, а третого нема... Чи вы вже про него зовсѣмъ забули, пане господарю?

(Дальше буде).

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Львопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.